

חיים גלובינסקי, בן ה-82, מלווה את הספורט הישראלי מראשיתו. הוא מסכר על מישלחות ישראל לכל האולימפיאדות, אסון מינכן, אולימפיאדות הפועלים לפני קום המדינה, ומבכה את הכישלונות הצורבים של ישראל בספורט

ראיינה שרית ישי

„אני לא מוותר על האולימפיאדה, ולא מתחשב בשעות. צופה בטלוויזיה כל יום”

„לא יודע למה אנחנו לא מצליחים להגיע להישגים. השקענו מיליונים בספורטאים שנסעו ללוס־אנג'לס”

„אני חושב שהסיבה שהספורטאים שלנו לא מגיעים להישגים היא שהצבא קוטע את מסלול האימונים שלהם”

„הלכתי עם המישלחת לראות את כנר על הגג עם רודנסקי, כשהגעתי למלון, הגיע מלפון שמשוה קרה לספורטאים”

„אסתר שחמורוב היתה בשיא הכושר באולימפיאדת מינכן. חבל שנאלצה להפסיק, נעח היא לא בכושר”

„אני לא רואה אף לא אחד מספורטאי הדור הצעיר, שיכול להביא לנו כבוד באולימפיאדות הבאות”

י'לשווא השקענו מליונים

בספורטאי האולימפיאדה!

כשמלאו לו 80 שנה והוא הגיע לגבורות. הוציא הוועד האולימפי הישראלי חוברת לכבוד חיים גלובינסקי. בחוברת זו כותב עסקן הספורט יצחק אופק על חיים גלובינסקי. כי הוא מוסר ולא בן־תמותה. דומה כי הגדרה זו של האיש קולעת יותר מכל. כי אם יש מי שמכיר את הספורט הישראלי ומלווה אותו מראשיתו ממש. הרי זה חיים גלובינסקי.

הוא ליווה את מישלחות ישראל לכל האולימפיאדות, לחם למען השתתפות מישלחת ישראלית באולימפיאדת לונדון מייד עם קום המדינה. לא הצליח, אך הצליח להכניס מישלחת לאולימפיאדה שהתקיימה ארבע שנים לאחר מכן. בהלסינקי. עוד לפני קום המדינה ליווה מישלחת לאולימפיאדת הפועלים שהתקיימה בווינה. ביחד עם מישלחת הכדורגל נסע לביירות

להתחרות עם נבחרת האוניברסיטה האמריקאית. ביחד עם שלונסקי והילל דן הקים נבחרת כדורגל ב־1922. שהתחרתה בבאר־שבע נגד האנגלים.

היה זה שוב גלובינסקי שליווה את המישלחת לאולימפיאדת מינכן ועקב מקרוב אחר האסון שהתרחש שם.

חיים גלובינסקי נחשב מוסר לא רק בקרב המקורבים לספורט בארץ. הוא מוסר גם כשמדובר בספורט הבינלאומי, שמוכר וידוע לכל עסקן ספורט ברחבי העולם. אומרים לא אחת כי עקשנותו ודרכי הנועם שלו סייעו לישראל להשתתף במישחקים בינלאומיים יותר משעשה זאת כושרם של הספורטאים. בקיאותו של גלובינסקי, כדבריו של יצחק אופק, היא בתחום יחסי הספורט הבינלאומיים של ישראל באירופה. באסיה ובארצות־הברית.

הוא נולד ב־1902 במולין, עלה ארצה ב־1920. וב־1922 נמנה עם חבורת העמק. הוא היה מראשוני „סולל בונה” ועבד כמנהל המחלקה לסלילת כבישים.

לבד מאולימפיאדת הפועלים בווינה השתתף גלובינסקי גם באולימפיאדה השלישית של פועלי צ'כוסלובקיה. שהתקיימה ב־1934 בפרג. לקבלת־הפנים שערך שר־החוץ אדוארד בנש הגיע גלובינסקי לבוש במכנסיים קצרים. ב־1936 עמד בראש מישלחת „הפועל” לאולימפיאדה האנטי־נאצית שהתקיימה בברצלונה ואשר התבטלה לבסוף בגלל פרוץ מלחמת־האזרחים שם. בין השנים 1938 - 1954 שימש כנשיא ההתאחדות לכדורגל.

במלחמת־העולם השניה התנדב לצבא הבריטי ונפל בשבי הגרמני. מאז קום המדינה ועד היום הוא מלווה את ישראל

בכל האולימפיאדות. מאז 1952 הוא משמש כגיזבר הוועד האולימפי הבינלאומי. הוא בן־בית בוועד האמריקאי למען הספורט בישראל ומשמש כנציגו בישראל. הוא יושב־ראש מועצת ההימורים ותרם רבות לבניית מיתקני ספורט ושיפור הספורט בארץ. אין כמעט תחום בספורט הישראלי, שאין לו יד ורגל בו.

רק לאולימפיאדת לוס־אנג'לס לא נסע. הוא לקה בליבו ורופאיו אסרו עליו את הנסיעה. כעת הוא יושב רתוק לכורסה ושוב את האינפורמציה מעל מסך הטלוויזיה. הוא אינו מחמיץ אף מישחק וכלל לא מתחשב בשעות יוצאות־הדופן שבהן משודרים האירועים.

קשה לו להסתיר את אכזבתו מ„הישג” הספורטאים הישראלים. הוא עצמו מרגיש כאילו עשה ככל שביכולתו לאפשר